

Det är en dag i morgon också

Det har gått tio veckor sedan jag senast skrev i denna spalt. Tio veckor och ett helt liv. Tio veckor och en evighet. Vad skriver man ens om, nu för tiden? I denna nya tid, som på ett märkligt sätt enar och separerar oss samtidigt? Mycket är sig likt. Jag är en ensamarbetande bild-och formkonstnär som, tro det eller ej, är ganska introvert. Jag trivs väldigt bra med att skrota runt för mig själv. Det gör maken också, fast hans arbetsituation är knepigare att få ihop nu. Men bortsett från hur var och ens arbetsdag ter sig i dessa ensamma dagar så är nog dygnsrytmen det som förvånar mig mest. Jag har börjat vakna tidigare på morgonen, pigg och glad. Och det är nya rutiner och sysslor som skall skötas. Bland annat samlas jag tillsammans med så många andra runt vår nya typ av lägereld klockan 14.00 för att informeras, förfasas och förmanas. Jag känner en stilla glädje och stolthet över att vara en del av Sverige. Jag saknar mina barnbarn. I mitt tidigare liv träffades vi nästan varje dag. Vad fyller jag dessa tomrum med? Förr kunde jag fastna vid läsplattan. Det finns ett så stort utbud av serier att se, nyheter att läsa. Nu får jag ofta det märkliga meddelandet att min skärmtid har minskat si och så många timmar sedan veckan innan. Vad är det som händer? Vi umgås nästan hela tiden, maken och jag. Uppenbarligen fyller vi våra dagar med vad vi finner meningsfullt. Och det vi inte hinner idag, det hinner vi i morgon. När det var så varmt och härligt häromveckan tyckte vi nästan vi var på semester. Det kändes så, inombords. Fast vi jobbade ganska hårt med att röja sly, räfsa upp och iordningställa små brador inför kommande regniga dagar. Ett par gånger har jag suttit med dörren stängd till rummet och befunnit mig på digitalt möte. Första gången diskuterades det samtidskonst med Statens Kulturråd, Region Örebro, konstnärer m fl. Vi var 20 personer i 20 små rutor som hoppades få ses "på riktigt" i höst. Men detta fungerade riktigt bra. Det blir så personligt med olika bakgrunder och med allas ansikten så nära. Ingen distans där inte. Det är också en utmaning att hitta bra böcker att pallra upp läsplattan med. Jag rekommenderar "Jag vill sätta världen i rörelse" en bok Selma Lagerlöf av Anna-Karin Palm och "We have a dream", en bok om mod, medmänsklighet och människans rättigheter och med fotografier tagna av den skicklige fotografen Albert Wiking. Allt förstärkt med trälådan med nötter från i julas. Det blir en bra höjd. Jag vill ju inte visa alla dubbelhakorna. En annan, annorlunda händelse denna vår är att jag fått en ny vän genom en udda händelse. Vi har kommit varandra riktigt nära tack vare att vi i dessa tider skall hålla distans. Men den historien kanske jag berättar om om tio veckor. Allt behöver inte ske nu. Det är ju en dag i morgon också.